

i fire Aar for sit Vedkommende; saa nægter jeg ikke, at jeg vilde finde det besynderligt, om Rigsdagen vilde gjøre en anden Anstuelse gjældende. Det gaar ikke an, at de forskjellige Forsamlinger, som saaledes repræsenterer Fællesstaten og Kongeriget, hver gaar sin Vej, hvor der er Tale om Spørgsmaal, i hvilke en Samarbeiden er nødvendig, og jeg vil tillade mig at oplyse det ved at tage den Lov, her foreligger. Jeg erkjender, at hvad vi end gjøre, faaer det, som den ærebe sidste Taler bemærkede, ingen stor Betydning, thi vi ville, næste Gang vi komme sammen, arbejde under et saadant Tryk, at vi dog maae give efter og ikke faae nogen virkelig Indflydelse paa Kolonialbudgettet. Men det, der for mig er af Betydning, er § 2 i den foreliggende Lov. Her er nemlig Spørgsmaal om Forandring med Hensyn til Skatter og Afgifter, hvor Regjeringen skal have fri Haand. Nu maa det erindres, at Rigsraadet for sit Vedkommende har givet fri Haand med Hensyn til alle Told- og Skibsafgifter. De Afgifter, der betragtes som Fællesstaten vedkommende, ere Hovedafgifterne, medens de, der vedkomme Kongeriget, ere mindre betydelige og svæve noget i det Uklare; jeg troer nok, man kunde finde en Bestemmelse, hvorefter man kunde gaar, men klart staaer det ikke, som den høitærede Finantsminister har bemærket; vist er det i alt Fald, at Hovedafgifterne vedkomme Fællesstaten. Lad os nu forudsætte, at Regjeringen i Henhold til den Bemyndigelse, der er givet fra Fællesstatens Side, begynder denne Reform med Hensyn til Skatterne, benytter sin Bemyndigelse ved Omfordeling. For at en Omfordeling kan blive fuldstændig, maae de Skatter, der antages at skulle afgjøres af Rigsdagen, tillige tages med i Betragtning. Naar dette ikke skeer, saa er det i mine Tanker ikke muligt at lægge en fuldstændig Plan, i alt Fald kunde Planen blive mindre vel udført, paa Grund af, at der var et Vaand i saa Henseende. Det kan føre til, at Omfordelingen vilde tage et væsentligt Hensyn til, at medens der var frie Hænder med Hensyn til alle fælles Indtægter, vilde man omfordele disse og lade ude af Betragtningen de Indtægter, som vedrøre Kongeriget, og saaledes kunde Planen blive mindre heldig lagt og mindre heldig udført

netop paa Grund af dette Vaand. For mig staaer det derfor virkelig, som om der er en Realitet i dette Vaand, vi ved at vedtage denne Lov kun for et Aar vilde komme til at paalægge Finantsministeren; var det ikke Tilfældet, saa havde Sagen mindre at betyde, saa kunde vi som sagt stemme paant om et Aar og gjøre det Samme, som vi nu i Grunden Alle ere beredte paa; thi det ærebe Medlem af Mindretallet har selv erklæret, at han er beredt paa, at et Kolonialbudget, som bliver for silbdigt færdigt, ikke bliver forelagt; naar det altsaa, som sandsynligt er, ikke bliver færdigt, kan man jo ikke faae nogen Indflydelse paa det. Der er som sagt en Realitet at tage i Betragtning, og da det formelt vilde see besynderligt ud, om de to Forsamlinger gif hver sin Vej, saa maa jeg tilraade, at man fra Rigsdagens Side giver det samme Afkald, som er givet af en anden Forsamling. Jeg er bleven hyderligere bevæget dertil af de Grunde, som nys ere anførte af et æret Medlem, at det er et meget frisindet Program for Vestindien; som er antydet i de Oplysninger, den ærebe Minister har givet os. Alle de Duffer, der tidligere ere gjorte gjældende fra Rigsdagens Side, mener den ærebe Finantsminister at kunne opfylde, og han har allerede lagt Haanden paa Værket for at opfylde dem; vi kunne vente til næste Aar at faae Kolonialloven forelagt; hvorved der altsaa vil være fuld Leilighed til at udtale sig om de Spørgsmaal, som kunne komme i Betragtning; den Myndighed, man har meent, at den lovgivende Magt ikke her vil kunne udøve, har man tænkt sig for Skattevesenets Vedkommende og med Hensyn til Budgettet lagt i de lokale Forsamlingers Haand. Det er Noget, vi fra Rigsdagens Side atter og atter have fordret, og naar derpaa bliver arbeidet, og vi dog med nogen Rimelighed ville kunne vente, at det bliver gennemført, saa seer jeg ikke nogen Grund til at gjøre formelle Betænkneligheder gjældende.

N. Jensen: Jeg tilstaaer, at saa gjerne jeg end ønskede det, var jeg ikke istand til at kunne lade mig overbevise af de Grunde, som bleve fremførte af den ærebe Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Ville) for at